

Podzimní čundr Měl to bejt poslední čundr v roce. No nejděte, když vám někdo tvrdí, že je to nejkrásnější místo, který kdy v životě viděl. "Čoveče, vidět a umřít, chápeš?" básnil vo tom ten novej chlápek, co se k tý naší dvanáctihlavý bandě přidal teprve v září. Ale byl to fakt skvělej kluk. Skvělej! To našinec pozná. Má to prostě zmáknutý - bezvadný místa, cesty, všecko. Hele, třeba posledně jsme se ztratili, vid'. Tak my jak prašiví zelenáči voblejzáme stromy a podle lišejníku jako hledáme sever. Von koukne nahoru na voblohu a řekne: "Vpravo." Prostě: "Vpravo." Chápete to. Von ten sever byl podle mapy vopravdu vpravo, ale jak to věděl von jen tak podle voblohy, to nevím. Prostě to má zmáknutý?

Říkal, že je to docela štreka a fakt nekecal. Tahneme se jako kšanda na gatích už vod pátku. Spali sme sotva pár hodin. Už je fakt kosa. Danny jí vedle mě klepal, div si nevymlátil zuby. Většina z nás stejně zkejsla vokolo vohně, takže sme aspoň brzo vyrazili dál.

B.B. Deneb na letošním Trapsavci

foto: Magdalena Karelová - Waki ©

Byl to tu takovej bohem zapomenutej kout. Sem tam skála, nějaký ty kopce. Pod nohama nám šustilo barevný listí. Foťáka Bédu mrzelo, že není slunce, že by ty listy a ty poloopadaný stromy byly na fotkách moc hezký. - Slunce teda fakt nebylo. Jen takový to šedý vocelovo, bezútěšná bílá obloha a mezi tím mlha, že by ses v ní moh válet. Nemám tyhle dny rád. Je mi z nich trochu ouzko. Tom se vpředu kochá jakousi bylinou. Drmolí nějakěj příšernej latinskej název a popisuje nám jí vod semínka po humus. Hezká. Prej vzácná. "Tady je toho mraky." říká ten novej a ukazuje po okolí.

"Dřív se vo ní říkalo, že varuje lidi před nějakýma zlýma věcma."

Tohle se mi na Tomovi líbí. Nejen, že zná každém plevej ménem, ale von i u takhle vzácný kytky ví, že varuje lidi. Kdyby to byla blecha, bude vo ní vědět i do jakého zadku se kdy kousla!

"To je možný." říká ten novej dost vážně. "Všude sou tu močály a mokřiny?"

"Nežer mu to tolik?" říkám mu.

"Jasně." usmívá se.

Tahneme se tím lesem už dobrý tři hodiny. Je to trochu jednotvárný - vpravo les, vlevo les, za náma les a před náma, ku podivu - les! Tyhle temný místa sou dobrý v létě, když je děsný parno. To pak člověk takovej chládeček vocení. Jsou to neuvěřitelně hustý smrky s huňatýma větvema až na zem. Kluci už začínají reptat. Volají na Nového: "Ty, uvidíme ještě někdy voblohu?"

"Co myslíš?" utírá ho Novej s úsměvem. Nějak si tím přestávám bej jistej a myslim, že nejsem sám.

"Pauza. Mám hlad. Obědvám. Nevim, kde sem, chci vidět mapu a logr na dně svýho plecháče." Ne, že by tý naší bandě Ferry nějak šéfoval, ale v podstatě jako jo. Každopádně, když zastavuje von, zastavujou všichni, to je takovej skoro zákon, protože von je Ferry veskrze moudrej, rovnej a rozumnej chlap. Brejlí do rozložený mapy:

"Kde sme?" nalíhá na Novýho obložený hordou zvědavejch ksichtů.

"Tady někde." Máchnul rukou Novej. Takový máchnutí by pokrylo Ameriku i s voceánama.

"Ne! Ukaž přesně, kde sme." Ferry se mi zdál trochu nervózní. Kdybych ho neznal, řek bych, že Novýmu zrovna dvakrát nedůvěřuje. Novej si Ferryho dlouho a tak nějak divně prohlížel. Trochu to tu houstne?

"Jasně. Ukaž, řeknu ti to přesně. Já nemám mapy rád. Chodím radši bez nich. Ale máš pravdu, je to trochu dlouhý, navíc ta kytka?" šlehl okem po Tomovi. Asi to měl bejt vtip, ale myslim, že sem nebyl sám, kdo z toho pochopil, že nás má za bandu strachy podělaných ufňukanců. Asi se to dost dotklo i Ferryho, kterej většinou bejvá nad věcí. Myslím dokonce, že se ani moc nesoustředil, když Novej zapíchnul prst do mapy, protože na tom místě, co ukazoval, jsme byli asi před pěti hodinami a šli jsme vod něj na sever. To náhodou vim zase já. Zamotal jsem se v tom pitomým lese?

"Ty mi nevěříš?"

"Co?" zvedám oči vod mapy. Novej stojí nade mnou.

"Jenom koukám, kudy dál?"

"Rovně."

"Jak to víš?"

"Tak. Vím to?"

Koukám po Ferrym. Krčí ramenama.

"Taky se můžete vrátit?" v hlase Novýho byla spíš rozmrzelost než zklamání z naší nedůvěry. Osobně bych řek, že to nebyl nejblbější nápad. Jenomže v listopadu už bejvá brzo tma a do tmy bysme se dostali akorát k těm močálům u těch blbých Tomových kytek. Šli jsme tam za Novým jeden za druhým a von furt říkal:

"Bacha, tam nechod', támhle nestoupej?"

"Ten zmetek nás těma močálama převed, ale bez něj sme nahaný!" šeptal mi Danny. To už jsme zase šli. Rovně. Za Novým. Sliboval, že dojdeme na dobrej flek s ohništěm a že ráno už to bude pohodička a žrádýlko. Vono sme stejně neměli na vybranou. Kromě Nového to tu nikdo neznal a taky se tu byl i Baddy schopnej ztratit jenom pár metrů vod nás, když si byl vodscočit. Hledali jsme ho skoro půl hodiny. Samozřejmě, že ho našel Novej. Začínám mít dojem, že sme fakt neschopný pitomečci. Asi nás to všechny dost žere. Jdeme mlčky. Držíme se při sobě a koukáme jak cvoci, jak se v tom blbým lese šerí.

Konečně Luk zakopnul o první pařez, kterej v tý příšerný tmě fakt nemoh vidět. Začali jsme padat jako hrušky jeden přes druhýho. Bylo nám trapný tahat baterky, protože Novej

nezakopnul ani jednou a fakt byl dost v pohodě. Asi mu podle našeho stupňujícího se klení došlo, že toho máme vopravdu plný zuby. Začal nás chlácholit, ať ještě kousek vydržíme, že ještě asi dva kiláčky a bude ten flek, co flek, flíček, sama postýlka, co postýlka?

"Jasně, vidět a umřít?" dobírali si ho kluci.

Byly to nejdelší dva kilometry, který sem v životě šel. Ale nakonec jsem ten podělaném flek vopravdu našli. Prostě se tam najednou vyloupnul vprostřed těch hlubokejch lesů, jako by sis ho vymyslel. Bylo vidět i kus hvězdnatý voblohy a tak sme tam chvíli stáli a civěli na ty hvězdičky jak tele na nový vrata. Musí to tu bejt fakt dost dobrý. Těšil sem se na ráno, až to tu uvidíme za světla.

Nocí zaplápolal vohýnek, kluci sáhli do kytar, no nádhera. Novej kolem nás skákal, div nám spacáky nevodestýlal a nalejval nás čajem s rumem nebo co to bylo, každopádně to teklo, chutnalo a bylo to teploučký? Já po tom spal jako zabitej!

Prudce votvírám voči. Budí mě strašnej řev. Denní světlo bolí. Chci vstát, ale uvědomuju si, že sedím přivázaněj žádama k nějakýmu stromu. Rozhlížím se kolem sebe. Všichni z naší bandy jsou nějakýma řetězama přivázaný ke stromům vždycky dva, žádama proti sobě. Bezmocně sebou šhubáme. Vočima hledám, kdo křičí. Konečně vidim záda Novýho, jak klečí nad Dannym. Asi mu vovazuje nohu, napadá mě.

"Co je?" řvu na něj. "Co se děje?!" Danny je můj nejlepší kamarád, mám na něj dávat pozor, tak se vo něj, krucinál, bojím!

"Co by bylo?" otáčí se po mně Novej. Tupě mu zírám pod ruce. Drží v nich nějakou pilku.

Pomalými trpělivými tahy odřezává Dannymu nohu v púlce holeně.

"Ježiši Kriste?" slyším Ferryho.

"Ale to snad ne, to mě přece jenom trochu přeceňujete?"

"Kdo sakra seš?" vydechl Tom.

"Latinsky už jsem to zapomněl, ale znělo to líp?" vzal Dannyho nohu a vodnesl si ji k vohni..

"Líp než co?"

"?Ohlodávač kostí?" usmál se na nás v plný šíři svejch ohromnejch silnejch zubů.

"Vítejte doma, chlapci?Teda spíš ve spíži, že jo." Chodí mezi náma a pohazuje si pilkou v ruce.

"Neberte to osobně, vůbec nic proti vám nemám. Dokonce bych řekl, že vás mám rád. Obzvlášť některé části, ty prostě miluju?" labužnický si mne pusou. "Prostě je podzim?" Danny se pozvolna probírá z mrákot a začíná sténat, zatímco se náš věznitel s chutí zakusuje do jeho nohy. "?každá myška, syslík nebo veverka si dělají zásoby?" Silné čelisti skřípavě drtí syrovou kost. "?protože zima, přátelé, zima je dlouhá, tak dlouhá?"

Stanislava

, České

Bumbová

Budějovice

2. místo v próze oldpsavců

Trapsavec 2007 **Podnělní** Jsme sami sobě nějak těsní když v pátek táhne na půl třetí př
íliš napjatá duše lesní

utrhlá se a napřed letí Ten čas kdy kůže přesně sedne
je krátký, přesto konec nezná

malé sobotní odpoledne

a podnělní duše hvězdná Jsme sami sobě příliš volní

když v neděli se náš vlak vrací

rozdrolila se duše polní

na prach do hodin přesýpacích V týdnu jak by se život ztrácel

Podzimní čundr + Podnedelní

Napsal uživatel Stanislava Bumbová + B.B. Deneb
Pátek, 05 Říjen 2007 04:00

jsme sami sobě příliš těžcí
na cestách do práce a z práce
potkáváme se
stresoběžci

B.B. Deneb, Praha

2. místo v poezii do 23 let

Trapsavec 2007